

DOMNULE PROCUROR GENERAL,

Subsemnatul **MOLDOVEANU MIHAI**, in temeiul dispozitiilor art. 222 Cod de procedura penala, formulez prezenta:

PLANGERE PENALA

Impotriva membrilor Completului de 5 Judecatori in materie penala din cadrul Inaltei Curti de Casatie si Justitie

- **LIVIA DOINA STANCIU**
- **FLORENTINA DRAGOMIR**
- **ANA MARIA DASCALU**
- **SOFICA DUMITRASCU**
- **IOANA ALINA ILIE**

Solicitandu-va totodata sa dispuneti citarea acestora la sediul Inaltei Curti de Casatie si Justitie situat in Bucuresti, strada Batistei nr. 25, sector 2, cod 020934 si, pe baza probelor ce urmeaza a fi administrate in cauza, sa dispuneti:

- Inceperea urmaririi penale, punerea in miscare a actiunii penale impotriva faptuitorilor si trimiterea acestora in judecata sub aspectul savarsirii infractiunilor de abuz in serviciu contra intereselor persoanelor, in forma calificata, fapta prevazuta si pedepsita de art. 248 indc. 1 raportat la art. 246 C.pen. si abuz in in serviciu contra intereselor publice, in forma calificata, fapta prevazuta si pedepsita de art.. 248 indc. 1 raportat la art. 248 C.pen ;
- De asemenea, fata de cele petrecute in cauza, inteleg sa ma constituie parte civila in temeiul art. 15 C.proc.pen., cu obligarea faptuitorilor la acordarea despagubirilor banesti, constand in prejudiciu material si moral cauzat prin savarsirea infractiunilor, al carui quantum il voi preciza pana la citirea actului de sesizare a instantei de judecata
- Totodata, in temeiul art. 189 C.proc.pen., solicit obligarea faptuitorilor la plata cheltuielilor judiciare ocazionate de solutionarea prezentei cauze penale

pentru urmatoarele **CONSIDERENTE:**

IN FAPT, prin **Decizia penala nr. 230/06.11.2012 pronuntata de Completul de 5 Judecatori** al Inaltei Curti de Casatie si Justitie in Dosarul nr. 6015/1/2012 mi s-a admis

cererea de revizuire formulata in baza Hotararii C.E.D.O. pronuntata in data de 19.06.2012 in cauza subsemnatului impotriva Romaniei, a fost desfiintata Decizia nr. 4332/07.11.2000 pronuntata in Dosarul nr. 1056/2000, iar cauza a fost trimisa completului de 3 judecatori spre rejudecarea recursului Ministerului Public.

Prin aceeasi hotarare definitiva, Completul de 5 Judecatori al Inaltei Curti de Casatie si Justitie a dispus, cu incalcarea dispozitiilor legale, luarea fata de subsemnatul a masurii preventive a obligarii de a nu parasi tara, motivandu-se lapidar ca **“in cauza exista probe si indicii temeinice care sa faca rezonabila presupunerea ca as fi savarsit faptele retinute in Rechizitoriu”** si, in plus, **s-a dat ordin Completului de 3 judecatori (ce urma sa rejudece recursul Parchetului) sa il admita, cu consecinta directa a condamnarii subsemnatului.**

In egala masura, in cadrul aceluiasi dosar de revizuire, la termenul de judecata din data de 15.10.2012, **Presedintele Completului de judecata (d-na Livia Doina Stanciu), angajandu-se intr-un dialog ad-hoc, neprofesional si neprocedural cu auditoriul din sala, a tinut sa sublinieze si sa explice celor prezenti ca magistratii Inaltei Curti de Casatie si Justitie (care au dispus condamnarea mea in anul 2000 fara sa ma audieze) nu au procedat gresit intrucat, la acel moment, nu erau prevazute in dispozitiile Codului de procedura penala norme care sa stabileasca obligativitatea ascultarii inculpatului in fata instantei de recurs si ca dispozitiile legale in acest sens – art. 385indc. 14 alin. 1 indc. 1 din Codul de procedura penala – au fost introduse prin art. 1 pct. 190 din Legea nr. 356/2006.**

Situatia de fapt mai sus reprezentata este de natura a intruni elementele constitutive ale infractiunilor de abuz in serviciu in forma calificata, fapte prevazute si pedepsite de art. 248 indc. 1 raportat la art. 246 C.pen si art. 248 indc. 1 raportat la art. 248 C.pen, fiind vorba de fapte comise de functionari publici care, in exercitiul atributiilor de serviciu, cu stiinta, au indeplinit un act in mod defectuos, prin aceasta cauzandu-se o vatamare a intereselor legale ale subsemnatului, dar si o vatamare a intereselor publice.

Reamintesc faptul ca subsemnatul am fost **condamnat de Tribunalul Bihor la 25 de ani inchisoare** sub aspectul pretinsei comiterii a unor fapte concurente de omor si talharie.

Curtea de Apel Oradea, in urma efectuarii cercetarii judecatoresti si administrarii probatoriului, a stabilit ca sunt NEVINOVA cu privire la faptele ce-mi fusesera imputate si **a dispus ACHITAREA mea si punerea in libertate** (subsemnatul fusesem arestat preventiv in perioada 12 ianuarie 1996 – 08 mai 1999).

Ministerul Public a declarat recurs impotriva solutiei de achitare, calea de atac fiind solutionata de catre Inalta Curte de Casatie si Justitie.

Aceasta Instanta, in **completul de trei judecatori format din Griga Ioan, Nineta Anghelina si I. Ionescu**, au decis (**fara a administra probe in mod direct, fara sa ma audieze si fara sa imi asigure aparator din oficiu**) casarea deciziei de achitare si **mentinerea condamnarii de 25 de ani inchisoare** pronuntata de catre Tribunalul Bihor.

In **perioada 27 ianuarie 2001 – 06 noiembrie 2012**, subsemnatul m-am aflat in executarea pedepsei.

Intre timp, mai exact la data de 19 aprilie 2008, coinculpata Spinu (fosta Rotariu) Gabriela Ecaterina a castigat la Curtea Europeana a Drepturilor Omului, stabilindu-se ca

statul roman i-a incalcat dreptul la un proces echitabil intrucat a condamnat-o direct in recurs fara sa o audieze si fara sa administreze in mod nemijlocit probe.

Completul de 9 judecatori investit in 2008 cu cererea ei de revizuire a hotarat prin Decizia nr. 234/23.03.2009 casarea – doar in ceea ce o priveste pe ea – a Deciziei din recurs si trimiterea dosarului la rejudecare Completului de 3 judecatori.

Dosarul a fost inregistrat la Sectia Penala iar Completul de 3 judecatori format din: Presedinte Luminita Livia Zglimbea si judecatori Mircea Aron si Madalina Cristina Buta a hotarat **(cu opinia separata contrara a judecatorului Madalina Cristina Buta in sensul de a fi administrate probe stiintifice si clare de natura a demonstra acuuzatiile Parchetului)**, doar audiind-o pe Spinu (fosta Rotariu) Gabriela si fara sa administreze probe (asa cum impunea Decizia CEDO), sa cazeze decizia de achitare si sa mentina condamnarea ilegala data de catre Tribunalul Bihor. **Motivarea solutiei celor doi judecatori – Zglimbea si Aron – frizeaza absurdul si ridicolul, neavand nici o legatura cu actul de justitie, bunul simt si logica elementara.**

NOTA:

In sedinta de judecata din data de 04.09.2009 am solicitat Presedintei Completului de judecata (d-na L.L. Zglimbea) sa nu ma mai citeze deoarece nu am nici o legatura cu dosarul respectiv. Initial, aceasta a dictat grefierii sa se consemneze cererea mea si sa nu mai fiu citat, revenind apoi (dupa ce a fost attentionata de judecatorul Mircea Aron) spunandu-mi ca trebuie sa fiu citat deoarece trebuie sa fiu audiat, asa cum a decis Completul de 9 Judecatori. Nu a stiut sa-mi explice ce calitate am in acel dosar si nici in ce calitate voi fi audiat (inculpat, condamnat definitiv, martor, parte vatamata etc.).

La termenul din 16 octombrie 2009 mi s-a adus la cunostiinta ca am calitatea de martor in acest dosar si ca voi fi audiat in aceasta calitate.

Am refuzat sa dau vreo declaratie, mai ales ca in recurs nu se audiaza martori, si pentru ca nu mi s-a stabilit avuta cu adevarat in acest dosar. Subsemnatul nu puteam fi simultan si martor si condamnat definitiv si inculpat-intimat cu privire la aceleasi fapte.

De fapt, rejudecarea recursului nu a urmarit, de la bun inceput, altceva decat mentinerea condamnarii initiale si musamalizarea erorilor facute anterior de completul format din Ioan Griga, Nineta Anghelina si I. Ionescu astfel incat acestia sa fie protejati de eventualele consecinte penale ce decurgeau din condamnarea unor PERSOANE NEVINOVATE .

Prin Hotararea CEDO pronuntata in cauza subsemnatului impotriva Romaniei in data de 19.06.2012, s-a constatat:

- *incalcarea de catre statul roman a dreptului subsemnatului la un proces echitabil, garantat de art. 6 paragraful 1 (in ceea ce priveste condamnarea mea de către Curtea Suprema de Justitie direct in recurs fără a fi fost audiat și fără a fi fost administrate în mod direct probe)*
- *si paragraful 3 lit. c) din Conventie (în ceea ce privește faptul ca nu am avut aparator cu prilejul solutionarii recursului de catre Inalta Curte de Casatie si Justitie, in Dosarul nr. 1056/2000).*

In cazul de fata, atributiile **Completului de 5 Judecatori investit cu cererea subsemnatului de revizuire erau acelea de a lua toate masurile legale in vederea restabilirii echitatii procesuale si de a asigura punerea in executare a Hotararii CEDO din data de 19 iunie 2012.**

Aceste masuri trebuiau sa vizeze in mod exclusiv repunerea totala a subsemnatului in situatia anterioara incalcarii drepturilor garantate de catre Conventie, fara a mi se crea o situatie mai grea sau o alta situatie inechitabila suplimentara (“*restitutio in integrum*”).

Obligativitatea executarii hotararii CEDO decurge din disp. art. 46 pct.1 din Conventie, in conformitate cu care “Inaltele parti Contractante se angajeaza sa se conformeze hotararilor definitive ale Curtii in litigiile in care ele sunt parti” si din angajamentul Statului care nu si-a indeplinit obligatia primara de a garanta drepturile recunoscute de Conventie, in termenii prevazuti de articolul 1.

Mai exact, Statul – prin organele competente - are obligatia de a inceta exercitarea faptului ilicit, de a **REPARA CONSECINTELE TRECUTE ALE FAPTULUI ILICIT**, precum si de a evita incalcarile similare ce ar putea interveni ulterior (de a nu repeta faptul ilicit).

Executarea completa a unei hotarari pronuntate de CEDO implica de cele mai multe ori implementarea unei palete complexe de obligatii ce incumba statelor, care decurg fie explicit, fie implicit (pe cale de interpretare, prin decodificarea textului hotararii) din deciziile de condamnare pronuntate de Curtea Europeana si care se pot clasifica in:

- **masuri cu caracter individual**, care vizeza inlaturarea rapida a efectelor cu privire la persoana reclamantului, generate de violarea de catre stat a Conventiei;
- **masuri cu caracter general**, care urmaresc obiective de ordin mai larg, subsumate inlaturarii riscurilor unor violari similare de ordin structural.

Executarea unei hotarari implica pentru statul vizat si institutiile sale competente capacitati de evaluarea corecta, vointa politica, seriozitate fata de angajamentele asumate prin Conventia europeana a drepturilor omului si, implicit, o actiune rapida si eficace de inlaturare a violarilor Conventiei. Or, acestea nu pot pleca decat de la premisa **RECUNOASTERII CU BUNA CREDINTA A “UTILITATII CONDAMNARII” SUFERITE**, a faptului ca aceasta nu face decat sa consacre existenta reala a unei deficiente de sistem, care oricum, din interes social, trebuie remediata.

In cazul de fata, masurile cu caracter individual ce trebuiau luate de catre stat (prin organul judiciar competent, si anume Completul de 5 judecatori) trebuiau sa vizeze repunerea totala a subsemnatului in situatia anterioara incalcarii drepturilor garantate de catre Conventie, fara a mi se crea o situatie mai grea sau o alta situatie inechitabila suplimentara (“*RESTITUTIO IN INTEGRUM*”).

Or, in cadrul punerii in executare a acestor masuri cu caracter individual, algoritmul juridic ar fi trebuit sa fie extrem de simplu:

- ipoteza era continuta in Hotararea CEDO si se referea la faptul ca Statul Roman incalcase dreptul subsemnatului la un proces echitabil intrucat, desi fusesem achitat si pus in

libertate de catre Curtea de Apel Oradea, am fost condamnat direct in recurs de Curtea Suprema de Justitie la 25 de ani de inchisoare fara a fi audiat, fara a fi administrate in mod nemijlocit probe si fara a avea avocat.

- concluzia ar fi impus instantei de revizuire o conduita ferma, univoca si echidistanta, si anume de a lua toate masurile legale pentru a ma pune in exact situatia anterioara pronuntarii acelei hotarari de catre C.S.J.

Concret, Completul de 5 Judecatori nu trebuia decat sa desfiinteze Decizia Curtii Supreme de Justitie nr. 4334/07.11.2000, sa ma puna in libertate si sa trimita dosarul Completului de 3 judecatori in vederea rejudecarii recursului Ministerului Public!

Subliniez inca o data faptul ca Decizia Curtii de Apel Oradea, prin care am fost achitat (atat in ceea ce priveste presupusul omor comis asupra lui Nagy Adalbert, cat si in ceea ce priveste pretinsa instigare la tentativa de talharie comisa asupra lui Vajna Tibor) si am fost pus in libertate, reprezenta ultimul act procesual ramas valabil, de natura a-mi intari prezumptia de nevinovatie si, implicit, de a inlatura in mod concret "existenta unor indicii si dubii" ca as fi "savarsit faptele prevazute in Rechizitoriu", asa cum in mod tendentios sugereaza Completul de 5 judecatori in motivare.

Completul de 5 Judecatori, insa, nu si-a indeplinit menirea de a pune in executare aceasta Hotarare CEDO si nu a restabilit in totalitate situatia anterioara incalcarii drepturilor mele garantate de Conventie, ci, dimpotriva, a comis un grav exces de putere si a adoptat o atitudine abuziva, instigand implicit la o noua incalcare a drepturilor mele procesuale (cu consecinta directa a mentinerii hotararii de condamnare).

De vreme ce unica hotarare judecatoreasca ramasa valabila in urma admitterii revizuirii ramasese hotararea Curtii de Apel Oradea, este evident ca dispunerea unei masuri preventive fata de un inculpat ACHITAT nu reprezinta o "executare cu buna credinta a Hotararii C.E.D.O." asa cum prevad normele europene, ci una pur formala.

Mai mult decat atat, dispozitiile art. 408 indc. 1 Cpp mentioneaza in mod expres ca scopul unic al revizuirii speciale este acela de "a remedia consecintele grave ale incalcarii drepturilor prevazute de Conventie si constatate de catre Curte ce continua sa se produca".

"A remedia incalcarea produsa unui drept sub nici o forma NU poate fi realizata prin restrangerea abuziva a altui drept, asa cum a procedat Completul de 5 judecatori.

In egala masura, va rog sa observati faptul ca Inalta Curte de Casatie si Justitie, in speta Completul de 5 Judecatori, nu avea competenta materiala pentru a dispune in acest caz asupra luarii unei masuri preventive.

Reamintesc faptul ca sediul materiei cu privire la aceasta cale extraordinara de atac este reprezentat de dispozitiile art. 408 indc. 1 C.p.p. care, in alin. 1, mentioneaza ca hotararile definitive pronuntate in cauzele in care Curtea Europeana a Drepturilor Omului

a constatat o incalcare a drepturilor prevazute de Conventia europeana pentru apararea drepturilor omului si a libertatilor fundamentale pot fi supuse revizuirii daca consecintele grave ale acestei incalcarii continua sa se produca si nu pot fi remediate decat prin revizuirea hotararii pronuntate.

Dispozitia anterior citata a fost introdusa in legislatia procesual penala prin Legea 576/2004 si a fost modificata prin Legea 356/2006.

Legiuitorul roman s-a raliat astfel Recomandarii Comitetului de Ministrii (2000) 2 adoptata la cea de-a 694 reuniune din 19 ianuarie 2000, in sensul ca statele parti ale Conventiei au fost invitate sa se asigure ca exista la nivel intern posibilitati adecvate pentru a realiza punerea in conformitate a situatiei reclamantului in plan intern cu decizia instantei europene, si anume posibilitati corespunzatoare pentru reexaminarea unei cauze, inclusiv pentru redeschiderea unei proceduri in cazul in care Curtea europeana a constatat o violarea a Conventiei.

Precizez, inca de la inceput, faptul ca normele juridice aplicabile revizuirii speciale se completeaza cu normele juridice specifice solutionarii recursului, nu cu normele juridice aplicabile revizuirii de drept comun (asa cum in mod gresit se retine in Decizia nr. 230/06.11.2012).

Acest aspect este de natura a pune in evidenta, asa cum voi arata in continuare, lipsa de competenta materiala a instantei de revizuire speciala de a dispune cu privire la masurile preventive.

Astfel, Completului de 5 Judecatori sustine in mod eronat in Decizia amintita faptul ca **in cauza ar fi incidente dispozitiile art. 404 alin. 2 (“Instanta poate, de asemenea, lua oricare dintre masurile preventive daca sunt intrunite conditiile legale”)**, cu motivarea ca **“revizuirea de drept comun, revizuirea in cazul hotararilor CEDO si revizuirea in cazul deciziilor Curtii Constitutionale sunt cuprinse in aceesi sectiune, astfel incat in lipsa unor dispozitii exprese, revizuirea prevazuta de art. 404 indc. 1 din Cpp se completeaza cu dispozitiile revizuirii de drept comun” (??).**

Aceste sustineri sunt vadit gresite intrucat “dispozitiile exprese”, despre care face vorbire Instanta, NU lipsesc, ci, dimpotriva, EXISTA SI SUNT EXTREM DE CLARE!

Este vorba de art. art. 408 indc. 1 alin. 11 lit. b) C.p.p. in care se mentioneaza urmatoarele: “cand instanta constata ca cererea este fondata desfiinteaza hotararea si cand este necesara administrarea de probe, dispune rejudecarea de catre instanta in fata careia s-a produs incalcarea dreptului, aplicandu-se dispozitiile din capitolul III, sectiunea II”.

In esenta, Completului de 5 judecatori i-au fost acordate de catre legiuitor prerogative limitate, specifice unei instante “speciale” de recurs, chemata doar pentru a armoniza prevederile Hotararii CEDO de condamnarea a statului roman cu situatia speciala a revizuiantului, unicul scop fiind acela de A REMEDIA CONSECINTELE NEGATIVE ALE INCALCARILOR DREPTURILOR acestuia.

Intrucat procedura revizuirii speciale se completeaza cu procedura recursului (normele juridice din 408 incd. 1 alin. 11 lit. b) C.p.p fac trimitere la capitolul III, Sectiunea II) Completul de 5 judecatori este obligat, conform art. 385 incd. 17, SA DESFIINTEZE HOTARAREA ATACATA DOAR IN LIMITELE PREVAZUTE DE ART. 385 incd. 6 C.p.p., adica numai cu privire la persoana care a declarat revizuirea si la persoana la care se refera declaratia de revizuire, CU RESPECTAREA DREPTULUI FUNDAMENTAL INSTITUIT DE ART. 385 INC. 9 C.P.P., AL NEAGRAVARII SITUATIEI IN PROPRIA CALE DE ATAC (“non reformatio in pejus”).

Or, desi mi s-a admis calea de atac si, teoretic, trebuia sa fiu pus in situatia anterioara, practic, MIE MI S-A AGRAVAT SITUATIA intrucat dupa pronuntarea Hotararii de achitare de catre Curtea de Apel Oradea subsemnatul am fost pus in libertate si nu s-a luat nici o masura preventiva fata de mine.

Desi trebuiau remediate in totalitate incalcarile drepturilor mele stabilite de C.E.D.O, mie mi-au fost incalcate, din nou, aceste drepturi

In egala masura, trebuie precizat ca art. 385 incd. 17 C.p.p (referitor la desfiintarea hotararii si continutul deciziei) face trimitere la art. 382 alin 2. si 3 C.p.p (din materia apelului) despre care se mentioneaza ca se aplica corespunzator.

Or, 382 alin. 2 C.p.p. specifica faptul ca hotararea poate fi desfiintata chiar si numai cu privire la anumite persoane (lucru care de altfel, s-a si intamplat, decizia din recursul din 2000 fiind desfiintata doar in ceea ce ma priveste pe mine) iar in alin. 3 se mentioneaza ca atunci cand instanta de apel a dispus arestarea inculpatului, instanta de recurs poate mentine aceasta masura in cazul in care desfiinteaza hotararea.

Aceasta este singura exceptie permisa de legiuitor!

Este inaplicabila in cazul meu din doua motive:

1). pentru ca Instanta apel, nu a dispus arestarea mea, ci dimpotriva, m-a achitat si m-a pus in libertate (or, in cazul unei achitari, nu prea mai exista temeiuri de fapt sau de drept pentru a justifica o masura preventiva)

2). art. 408 incd. 1 alin. 11 lit. b) C.p.p cu referire la art. 385 incd. 17 raportat la art. 382 alin. 3 nu permite luarea oricarei alte masuri preventive doar pentru ca in mod arbitrar instanta de revizuire se raporteaza la Rechizitoriu si nu la hotararea de achitare ulterioara (care “contrazice” “putin” continutul Rechizitoriului in partile sale esentiale referitoare la crima si tentativa de talharie) .

In egala masura, art. 382 alin. 2 se refera la “mentinerea” masurii arestarii preventive dispuse de instanta ierarhic inferioara, nicidecum de “luarea” unei masuri preventive de catre instanta de casare.

Pe cale de consecinta, in ciuda faptului ca art. 408 incd. 1 a fost inserat tot in Sectiunea a II-a a capitolul IV, dupa revizuirea de drept comun prevazuta la art. 399-408 C.p.p., este evident ca cele doua cai extraordinare de atac au structura si particularitati distincte, iar normele ce le guverneaza nu pot fi “combinate” (asa cum sustine Completul de 5 judecatori, pentru a justifica ingradirea abuziva a libertatii mele), intrucat DISPOZITIILE LEGALE IN MATERIA LIBERTATII PERSOANEI SUNT DE STRICTA

INTERPRETARE (nefiind susceptibile a fi aplicate prin “analogie”, “extindere” sau “completare”, in lipsa unei prevederi exprese).

In acest sens, va rog sa observati ca in corpul art. 408 indc. 1 alin. 5 C.p.p. este reiterata textual doar mentiunea de la alin. 1 al art 404 C.p.p., referitoare la posibilitatea suspendarii hotararii atacate, fara a fi inserata mentiunea de la alin. 2 al aceluasi articol, cu privire la posibilitatea luarii masurilor preventive. Legiuitorul nu a fost in acest caz “uituc”, ci cat se poate de coerent. Daca ar fi vrut sa permita Instantei de revizuire speciala sa dispuna cu privire la masurile preventive, ar fi precizat expres acest lucru.

De altfel, este logica si perfect justificata ratiunea pentru care legiuitorul a introdus doar in competenta instantei de revizuire de drept comun posibilitatea de a dispune asupra masurilor preventive. De vreme ce aceasta Instanta, dupa admiterea in principiu, rejudeca cauza pe fond, administrand, reinterpreteaza probe si actionand ca o instanta de prim grad, este evident ca poate lua si masuri preventive, de natura a asigura buna desfasurare a procesului penal.

Este inexplicabil de ce legiuitorul s-ar fi oboisit sa creeze o institutie juridica distincta si un articol de lege separat, cand putea foarte bine sa mai adauge inca un caz particular enumerarii limitative de la art. 394 C.p.p.

In masura in care aceasta cale de atac speciala, ce deroga de la cea generala, este amplu reglementata, iar normele de trimitere fac referire expresa la procedura recursului, este evident ca se completeaza cu procedura acestuia, nicidecum cu procedura revizurii.

De altfel, nici legiuitorul nu pastreaza in corpul textului de la art. 408 indc. 1 nici o norma de juridica specifica revizurii de drept comun, institutia nou creata avand o situatie particulara si o menire distincta.

Este adevarat ca in ambele situatii este posibila suspendarea hotararii supuse revizurii (dupa admiterea in principiu, in cazul revizurii de drept comun, si imediat dupa momentul depunerii cererii, la revizuirea speciala) insa aceasta nu aceasta prevedere este de esenta caili de atac si nici nu are legatura cu aptitudinea ei functionala, fiind de altfel si unicul element comun.

Rationamentul Completului de 5 judecatori este abuziv, neconstitutional, incalca prevederile Conventiei si creeaza un precedent periculos, cu consecinte iremediabile nu doar asupra libertatii persoanelor, dar si asupra echitatii procesului in ansamblul sau. De asemenea, se aduc grave prejudicii Statului Roman, intrucat acesta va suporta consecintele inerente nerespectarii Hotarii pronuntate de catre Instanta europeana.

A considera ca o masura preventiva poate fi luata in absenta unui text de lege expres, doar pe cale de simpla interpretare extensiva, incalca cele mai elementare garantii procesuale.

Mai mult decat atat, in baza aceluasi rationament eronat, s-ar putea sustine si faptul ca era posibila inclusiv luarea masurii arestarii preventive (de vreme ce art. 404 alin. 2 permite luarea oricarei masuri preventive). Or, avem serioase dubii ca admiterea revizurii si arestarea preventiva a revizuiului ar fi insemnat “restabilirea echitatii” din perspectiva executarii Hotararii CEDO.

Din moment ce Curtea Europeana nu a analizat fondul cauzei, nevinovatia sau vinovatia mea, pronuntandu-se doar asupra incalcarilor drepturilor fundamentale, nici Completul de 5 judecatori nu era indriduit sa o faca.

Completul de 5 judecatori, in acesta situatie de la art. 408 indc. 1 alin. 11 lit. b):

- nu retine cauza spre rejudecare si nu o examineaza pe fond, ci creeaza premisele pentru ca dosarul sa fie solutionat pe fond de catre instanta competenta in fata careia s-au produs incalcarile drepturilor prevazute de Conventie, **in speta completul de 3 judecatori ce trebuie sa rejudece recursul parchetului;**

- nu are dreptul sa administreze probe;

- nu are dreptul sa dispuna masuri ce tin de fondul cauzei .

Or, masurile preventive nu pot fi luate decat intr-un cadru procesual care sa permita analizarea fondului cauzei.

Elementul material al infractiunii de abuz in serviciu comise de magistratii indicati in aceasta plangere s-a realizat si prin **omisiunea audierii subsemnatului** in conformitate cu dispozitiile legale dar si prin **emiterea cu rea credinta a unor judecati de valoare cu privire existenta *probelor si indiciilor temeinice*.**

In conformitate cu dispozitiile art. 145 indc. 1 coroborat cu. art. 145 alin. 1 raportate la art. 143 C.p.p, *masura obligarii de a nu parasi tara poate fi luata fata de invinuit sau inculpat, numai dupa ascultarea acestuia in prezenta aparatorului, daca sunt probe sau indicii temeinice ca a savarsit o fapta prevazuta de legea penala.*

Ascultarea impusa imperativ de textul art. 143 C.p.p trebuie sa aiba loc in conditiile art. 6 alin. 3 si art. 70 alin. 2.

Asa cum rezulta din practicaa Deciziei pronuntate de Completul de 5 Judecatori in data de 06.11.2012, subsemnatul desi eram prezent in fata Instantei de judecata, nu am fost audiat.

Mai mult decat atat, in ciuda incercarilor mele repetate de a lua cuvantul, instanta mi-a cenzurat acest demers, acordandu-mi dreptul doar la ultimul cuvant, si doar cu privire la cererea de revizuire, cu motivarea ca nu este necesar sa-mi expun punctul de vedere personal de vreme ce am aparator.

Fara a insista asupra asupra cinismului situatiei create (*in sensul in care am castigat la CEDO inclusiv pentru ca am fost condamnat la 25 de ani de inchisoare fara ca Instanta sa ma audieze macar*), nu pot decat sa subliniez ca **masura preventiva dipusa impotriva mea este abuziva (abuz ce decurge din aceasta neaudiere a mea in cadrul sedintei de judecata din data de 06.11.2012 si din incalcare implicita a dreptului meu la un proces echitabil).**

Concret, Instanta a retinut in Decizia amintita ca “*in cauza exista probe si indicii temeinice care sa faca verosimila si rezonabila presupunerea ca inculpatul Moldoveanu Mihai a savarsit faptele retinute prin Rechizitoriu*”, repetand de nenumarate ori,

aproape obsesiv, ca “există probe și indicii temeinice privind comiterea de către inculpat a infracțiunilor pentru care este trimis în judecată”.

Hotărârea Completului de 5 Judecatori este contradictorie **intrucât, pe de o parte, se admite revizuirea și se stabilește ca ultimul act procesual ramas valabil în cauză este Decizia de Achitare a Curtii de Apel Oradea și, pe de alta parte, se ignoră conținutul acestei decizii de natură a-mi proteja și mai mult prezumția de nevinovăție și se face referire la conținutul actului de inculpare, respectiv Rețizitoriul (act cu care, de altfel, Completul nu fusese sesizat).**

Dispozițiile art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează în materie penală fiecărei persoane acuzate dreptul de a se apăra și de a beneficia de toate înlesnirile necesare pregătirii apărării. Dreptul la un proces echitabil al unei persoane acuzate de fapte penale vizează, în primul rând, dreptul de a fi audiat în vederea expunerii propriului punct de vedere asupra faptelor imputate.

In ciuda faptului că Instanța a făcut trimitere generică la “probe și indicii temeinice”, nu a indicat care ar fi acelea și nici nu mi-a oferit posibilitatea de a le combate.

Or, audierea prevăzută imperativ de textul art. 143 C.p.p trebuie să vizeze atât faptele imputate cât și necesitatea luării măsurii privită din perspectiva dispozițiilor art. 136 C.p.p.

De altfel, luarea unei măsuri preventive față de o persoană ACHITATA nici nu este posibilă în legislația română actuală, de vreme ce dispozițiile art. 140 alin. 1 lit. b) teza finală C.p.p prevăd cu titlu imperativ faptul că “măsurile preventive încetează de drept în caz de achitare”.

In egală măsură, chiar și dispozițiile art. 404 alin. 2 Cpp - la care Completul de 5 judecatori face referire în mod eronat pentru a justifica măsura - precizează în mod expres că măsurile preventive pot fi luate “dacă sunt întrunite condițiile legale”. In cauză de față nu erau evident întrunite aceste condiții legale pentru că eram achitat!

Pe cale de consecință, măsura nu este doar profund nelegală, ci și arbitrară, intrucât nici măcar nu au fost administrate probe de natură a modifica sau schimba în vreun fel situația reținută în decizia Curtii de Apel (singura instanță din acest dosar care a realizat cercetare judecătorească, așa cum se reține de altfel și în paragraful 65 din cuprinsul Hot. CEDO)

Invoc în sprijinul susținerilor mele inclusiv practica Inaltei Curți de Casație și Justiție în materie, în speta Decizia nr. 1656 din 22 aprilie 2011 pronunțată de Secția penală, în cuprinsul careia se precizează că “În raport cu soluția de achitare dispusă de prima instanță pentru infracțiunile pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, soluție pronunțată în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 alin. (1) lit. a) și art. 10 alin. (1) lit. c) C. proc. pen., instanța de apel nu poate reține existența indicilor temeinice, în accepțiunea art. 68¹ C. proc. pen., care să justifice luarea măsurii obligării

de a nu părăsi localitatea, dacă nu a administrat nicio probă care să schimbe situația de fapt reținută de prima instanță”

Măsura dispusă de Completul de 5 judecatori este contrară atât dispozițiilor art. 145 indc. 1 raportat la art. 143 C. proc. pen., cât și prevederilor art. 2 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Potrivit paragrafului 2 al acestui din urmă text de lege, „orice persoană este liberă să părăsească orice țară, inclusiv pe a sa.”

Mai mult decat atat, luand in considerare ca masurile preventive se pot lua doar in cursul procesului penal, prin aceasta intelegandu-se perioada cuprinsa intre inceputului urmaririi penale si pronuntarea hotararii definitive de condamanre, insasi punerea in discutie a luarii unei masuri preventive fata de o persoana condamnata definitiv pentru aceleasi fapte este absurda.

Masura este profund inechitabila si injusta, de natura a crea premisele altor abuzuri intrucat asa-zisa “temeinicie” a acestor indicii nu este analizata in raport cu situatia mea particulara, ci in raport cu faptul ca coinceputa Spinu (fosta) Rotariu Gabriela, urmare parcurgerii unei proceduri similare, a fost condamnata definitiv de catre instanta de rejudecare (subliniez ca acea condamnare s-a realizat fara a se administra probe, asa cum impunea Decizia CEDO, si a fost emisa cu o opinie separata chiar in acest sens).

Or, in acea procedura subsemnatul nu am avut nici o calitate, nu am putut sa ma apar sau sa propun probe, iar invocarea acelu precedent judiciar, in contextul in care rejudecarea recursului meu nici macar nu a inceput, **este de natura tranforma in ridicol notiunea de proces echitabil in ceea ce ma priveste, solutia acestui dosar parand a fi fost deja impusa ierarhic de insusi Presedintele I.C.C.J., (presedinte in sedinta din 06.11.2012 al Completului de 5 Judecatori).**

Prin maniera in care a fost dispusa masura se pune in evidenta, in egala masura, faptul ca aceasta **nici macar nu a fost conceputa ca o masura preventiva ci ca o masura de natura a anticipa o iminenta condamnare de catre Completul de 3 judecatori.**

Appreciez ca in cauza de fata sunt intrunite elementele constitutive ale infractiunilor de abuz in serviciu contra intereselor persoanelor si abuz in serviciu contra intereselor publice, in forma calificata, intrucat magistratii Inaltei Curti de Casatie si Justitie – Completul de 5 judecatori, in cadrul solutionarii dosarului subsemnatului de revizuire intemeiat pe dispozitiile art. 408 indc. 1 C.p.p.:

- nu au pus in executare decat partial Hotararea C.E.D.O pronuntata in data de 19 iunie 2012 in cauza subsemnatului impotriva Romaniei, restrangandu-i in mod nelegal efectele obligatorii;
- au dispus o masura preventiva in ciuda faptului ca nu exista un text de lege expres care sa-i confere competenta in acest sens, ingradindu-mi in mod ilegal, abuziv si nejustificat libertatea;

- au interpretat in mod gresit si cu rea credinta normele legale in materia revizuirii speciale;
- au dispus masura preventiva a obligarii de a nu parasi tara fara sa ma audieze si fara sa administreze probe de natura a modifica situatia de fapt retinuta in ultima hotarare ramasa valabila (cea de ACHITARE);
- au solicitat completului de 3 Judecatori pe de o parte, sa admita recursul Parchetului, si, pe de alta parte, sa ma condamne din nou, asa cum s-a intamplat in cazul coinculpatei Spinu (fosta Rotariu Gabriela).
- Presedinta Completului de 5 Judecatori, d-na Livia Stanciu (care este si presedinta Inaltei Curti de Casatie si Justitie si, in egala masura, instigator si coautor la abuzurile care s-au facut si se fac in continuare in cazul meu.), in ciuda faptului ca in virtutea functiei detinute nu putea si nu avea voie sa comenteze public corectitudinea Hotararii CEDO (aceasta fiind definitiva la data de 19.09.2012), s-a convertit in avocatul fostilor colegi, magistratii Ioan Griga, Nineta Anghelina – *“coautoare” si in eroarea judiciara care a costat-o pe Viorica Visan 10 ani din viata-* si I. Ionescu, care au dispus **condamnarea mea in mod ilegal si a caror conduita fusese implicit sanctionata de catre instanta europeana.**

In conditiile in care Instanta europeana a sanctionat deja Romania pentru ca magistratii care m-au condamnat in anul 2000 au gresit intrucat nu m-au audiat, hotararea fiind definitiva, iar actualul Presedinte al Instantei Supreme isi exprima opinia ferma ca acei judecatori si-au indeplinit in mod corect atributiile, apreciez ca si interesele publice sunt prejudiciate in mod grav, fiind negata, practic, autoritatea de lucru judecat a Hotararii CEDO si bagatelizate obligatiile Statului roman ce decurg din aceasta.

Pentru aceste motive, va rog sa luati de urgenta toate masurile legale ce se impun.

Probatoriu: inscrisuri, audierea subsemnatului si a faptuitorilor, inregistrările audio ale sedintei de judecata din data de 15.10.2012.

MOLDOVEANU MIHAI